

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 8CdoVP/20/2026                 |
| Identifikačné číslo spisu: | 3518201838                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 26.05.2026                     |
| Meno a priezvisko:         | Mgr. Miroslav Šepták           |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2026:3518201838.2 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. S., narodeného XX. Q. XXXX, V. XX, zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Pavlíkom, Nové Mesto nad Váhom, Podjavorinskej 1922/9, Nové Mesto nad Váhom, proti žalovanému X. S., narodenému XX. U. XXXX, V. XX, zastúpenému advokátom JUDr. Daliborom Pavelkom, Hlohovec, Pribinova 46, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. NM-5C/4/2018, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 20. novembra 2024 sp. zn. 6Co/5/2024, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

### Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) z 27. septembra 2023 č. k. NM-5C/4/2018-379, ktorým (výrokom I.) určil, že „žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti evidovanej Okresným úradom Nové Mesto nad Váhom, katastrálny odbor zapísanej na LV č. XXX pre katastrálne územie V., obec V., okres K. Q. K. B., ako parcela reg. "C" č. XXX/X o výmere 18 m<sup>2</sup>, druh pozemku: záhrady, a novovytvorenej parcele reg. "C" č. XXX/XX o výmere 53 m<sup>2</sup>, druh pozemku: záhrady, oddelenej z parcele č. XXX/X o výmere 62 m<sup>2</sup>, druh pozemku záhrady na základe geometrického plánu č.k. NM-5C/4/2018, vypracovaného H. M. W., dňa 14. augusta 2023, úradne overeného H. O. Q. dňa 30. augusta 2023 pod č. G1-650/2023, ktorý tvorí neoddeliteľnú súčasť tohto rozsudku v podiele 1/1“, výrokom II. priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, výrokom III. priznal znalkyni H. M. W. s miestom výkonu znaleckej činnosti G. X, K. voči žalovanému náhradu trov znaleckého dokazovania v rozsahu 95,8 % zo sumy odmeny, náhrady hotových výdavkov a náhrady za stratu času za vypracovanie znaleckého posudku č. 3/2023 a účasť na pojednávaní dňa 19. júna 2023 priznanej znalkyni uznesením tunajšieho súdu č. k. NM-5C/4/2018-345 z 24. júla 2023, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť znalkyni priznanú

náhradu trov konania do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku; žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

1.1. Súd prvej inštancie po právnej stránke poukázal na ustanovenia § 137 CSP, § 132 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 70 ods. 2 veta prvá zákona č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (ďalej len „katastrálny zákon“). V rámci zisteného skutkového stavu uviedol, že žalobca sa podanou žalobou po povolení jej zmeny domáhal určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam zapísaným na LV č. XXX vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom tvrdiac, že dňa 05. septembra 1986 nadobudol kúpnu zmluvou od predávajúcej X. O., narodenej XX. W. XXXX, bytom B. T.. Č.. XX, V., nehnuteľnosti v dnes už zaniknutom katastrálnom území Q., zapísané v evidencii Strediska geodézie v Trenčíne na LV č. XXX ako parcela č. XX/X záhrada vo výmere 349 m<sup>2</sup>, parcela č. XX/X dom č. XX vo výmere 301 m<sup>2</sup> a parcela č. XXX roľa vo výmere 734 m<sup>2</sup>. Prevod vlastníckeho práva na základe predmetnej kúpnej zmluvy bol povolený zápisom dňa 30. septembra 1986, kedy bolo vlastnícke právo žalobcu registrované Štátnym notárstvom v Trenčíne. Dňa 27. februára 2015 nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie Katastrálneho odboru Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom č. 01/2015/ROEP z 20. decembra 2016 (ďalej aj ako „rozhodnutie ROEP“), na základe ktorého bol schválený register obnovej evidencie pozemkov v katastrálnom území V. (ďalej aj ako „ROEP“). Rozhodnutím ROEP bolo žalovanému ako výlučnému vlastníčkovi zapísané na LV č. XXX pre katastrálne územie V. vlastníctvo nasledovných parciel reg. „C“, a to č. XXX/X výmere 18 m<sup>2</sup>, druh pozemku: záhrady a č. XXX/X výmere 62 m<sup>2</sup>, druh pozemku záhrady. Rozhodnutie ROEP bolo napadnuté zo strany žalobcu, ktorý požiadal kataster o preskúmanie právneho stavu parciel reg. „C“ č. XXX/X, č. XXX/X, č. XXX a č. XXX všetky v katastrálnom území V.. Uvedený návrh bol vedený pod č. OUNMKOO1-C10/2016. Ako vyplýva z rozhodnutia Katastrálneho odboru Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom č. k. OUNMKOO1-C-10/2016 z 20. decembra 2016, vlastnícke právo žalovaného vzniklo v dôsledku chyby pri obnove operátu v rámci konania ROEP, kedy zvyšky parciel, ktoré mal pred mapovaním na LV žalobca boli v dôsledku konania ROEP preklopené do parciel a zapísané v prospech žalovaného ako ich vlastníka. ROEP bol v katastrálnom území V., ktoré zahŕňa aj historické katastrálne územie Q., vykonaný na základe viacerých rastrových máp (súradnicovo prepojené mapy), ktoré boli vytvorené počas existencie katastrov, pričom v dôsledku rozdielov týchto rastrových máp boli vytvorené uvedené parcely č. XXX/X a XXX/X, ktorých vlastníkom sa stal na základe ROEPu žalovaný. Tieto parcely však boli vytvorené v dôsledku chyby (odchýlky) od jednotlivých rastrov, pričom v dôsledku ROEPu došlo na strane žalobcu k poníženiu výmer pozemkov v jeho vlastníctve a na strane žalovaného k povýšeniu výmer, pozemkov práve o výmeru pozemkov XXX/X a XXX/X, t. j. o 80 m<sup>2</sup> (rozdiel výmer podľa Kúpnej zmluvy a výmer, uvedenej na LV č. XXX pre katastrálne územie V.). Účastníkom konania bola aj tretia osoba, pani G. S., ktorá po vysvetlení veci komisiou správneho orgánu uviedla, že súhlasí s návrhom na opravu údajov diela ROEP z dôvodu, že novovytvorenú parcelu XX/X nikdy neužívala, nemá na ňu prístup, je si vedomá, že sa nachádza v časti pozemku oplotenom a užívanom žalobcom. Predmetné nehnuteľnosti odo dňa ich nadobudnutia až do súčasnosti riadne užíval žalobca, pričom pred ním ich užíval jeho právny predchodca podľa kúpnej zmluvy. Žalobca užíva predmetné nehnuteľnosti v dobrej viere minimálne 30 rokov, počas ktorej doby nebolo vlastnícke právo žalobcu zo strany žalovaného nijako spochybňované. Žalovaný v súčasnosti nemá prístup k sporným nehnuteľnostiam. Sám pritom oplotil svoje vlastníctvo pozemkov tak, že sporná parcela je za jeho plotom, teda je k dispozícii žalobcovi. Žalovaný teda istým spôsobom akceptuje fakt, že ide o pozemok užívaný žalobcom.

1.2. Okresný úrad Nové Mesto nad Váhom, katastrálny odbor vo svojom vyjadrení z 12. augusta 2019 uviedol, že v rokoch 1989 - 1991 sa v katastrálnom území V. vykonávalo nové mapovanie základnej mapy veľkej mierky (ďalej len „ZMVM“), ktorým sa zamerával existujúci stav užívania v teréne a porovnal s vlastníckym stavom evidovaným v listoch vlastníctva. ZMVM začínalo miestnym prešetrovaním katastrálneho územia, kde predmetom šetrenia boli najmä hranice užívania, vlastnícke hranice, druhy pozemkov. Tieto výsledky zistenia boli zaznačené vo vyšetrovacom náčrte, pričom ku každému náčrtu bol spísaný aj súpis nehnuteľností. Ak neboli vznesené pripomienky k priebehu hranice, čiže neboli zistené sporné hranice, vlastník, prípadne oprávnená osoba svojim podpisom v súpise nehnuteľností k

vyšetrovaciemu náčrtu potvrdili správnosť zistených údajov. Po skončení mapovacích prác bolo v obci vyhlásené reklamačné konanie, počas ktorého vlastníci pozemkov mali možnosť podať námietky. Po jeho ukončení a vyhlásení platnosti obnoveného katastrálneho operátu stratil dovtedy platný operát platnosť. Tým bolo zadefinované geometrické a polohové určenie parciel a údaje, získané v rámci konania ZMVM, boli pre kataster záväzné. Zápis ZMVM do katastra nehnuteľností bol vykonaný pod číslom zmeny 110/91. Týmto zápisom boli parcely evidencie nehnuteľností prečíslované na novovytvorené parcely registra C KN a to nasledovne: parcela EN č. XX/X výmere 50 m<sup>2</sup> bola prečíslovaná na CKN parcelu č. XXX výmere 86 m<sup>2</sup>, parcela EN č. XX/X výmere 230 m<sup>2</sup> bola prečíslovaná na CKN parcelu č. XXX výmere 281 m<sup>2</sup>, parcela EN č. XX/X výmere 547 m<sup>2</sup> bola prečíslovaná na CKN parcelu č. XXX/X výmere 578 m<sup>2</sup>, z ktorej bola neskôr vytvorená parcela č. XXX/X výmere 176 m<sup>2</sup> a XXX/X výmere 402 m<sup>2</sup>. Stotožnenie hraníc parciel EN č. XX/X, XX/X a XX/X a uvedených C KN parciel pri mapovaní bolo v prílohe k vyšetrovaciemu náčrtu č. 16 odobrené podpisom pána S.. Z uvedeného vyplýva, že parcely EN v LV č. XXX boli prečíslované celé a do poznámky listu vlastníctva nebol zapísaný žiadny zvyšok výmery parciel, ktorý by sa nedal prečíslovať. Celková výmera parciel EN, teda pred mapovaním bola 827 m<sup>2</sup> a parciel prečíslovaných po mapovaní bola 945 m<sup>2</sup>. V roku 2015 bolo v katastrálnom území V. vyhotovované dielo ROEP a zapísané do katastra nehnuteľností na základe právoplatného rozhodnutia o schválení registra obnovej evidencie pozemkov č. 1/2015/ROEP, právoplatného dňa 27. februára 2015, zm. č. 31/2015. Spracovateľ ROEP-u prešetril z dostupných rastrových podkladov (t. j. zdigitalizovaná analógová mapa) zakres hraníc pôvodných nehnuteľností v mape určeného operátu a vytvoril obnovením z parciel č. XX/X, XX/X a XX/X, parcelu registra E KN č. XX/X výmere 18 m<sup>2</sup> evidovanej v LV č. XXX, vlastník S. X., parcelu registra E KN č. 76/5 výmere 18 m<sup>2</sup> evidovanej v LV č. XXX, vlastník S. G. a parcelu registra E KN č. 76/6 výmere 62 m<sup>2</sup> evidovanej v LV č. XXX, vlastník S. X.. K obnove hraníc EN parciel č. XX/X, XX/X a XX/X pri tvorbe ROEP došlo metódou mechanického zvektorizovania hraníc parciel rastrového podkladu, pri ktorom však spracovateľ nezohľadňoval spôsob založenia listov vlastníctva na okolité parcely registra C KN, čiže pri zostavovaní právneho stavu neprihliadal na tú skutočnosť, že pôvodné EN parcely č. XX/X, XX/X a XX/X už boli celé pri mapovaní ZMVM prečíslované na parcely registra C KN, teda na parcely č. XXX, XXX a XXX/X. V rámci námietkového konania pri tvorbe ROEP mohli účastníci konania v zmysle § 7 zákona NR SR č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v platnom znení podať námietku, ale žalobca ju nepodal. Okresný úrad Nové Mesto nad Váhom, katastrálny odbor, ako správny orgán na konanie o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim postupoval v konaní v súlade so zákonom NR SR č. 180/1995 Z. z. Zápis ROEP do katastra nehnuteľností bol v súlade s katastrálnym zákonom.

1.3. Na základe vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že kúpnu zmluvou uzatvorenou dňa 21. júla 1986 medzi žalobcom ako kupujúcim a X. O., narodenou 04. septembra 1931 ako predávajúcou, žalobca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam evidovaným Strediskom geodézie v Trenčíne na LV č. XXX katastrálne územie Q. ako parcela č. XX/X, záhrady o výmere 349 m<sup>2</sup>, parcela č. 78/1 dom so súp. č. XX vo výmere 301 m<sup>2</sup>, a parcela č. XXX roľa vo výmere 734 m<sup>2</sup> v podiele 1/1. Darovacou zmluvou zo 17. decembra 1990 uzavretou medzi žalovaným ako obdarovaným a matkou žalovaného ako daryňou a z rozhodnutia v dedičskej veci po otcovi žalovaného zo 16. marca 1988 žalovaný nadobudol do vlastníctva nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX a XXX pre katastrálne územie Q. ako: dom č. XXX na parcele XX/X a pozemky parcela č. XX/X zastavané plochy o výmere 50 m<sup>2</sup>, parcela č. XX/X zastavané plochy o výmere 230 m<sup>2</sup>, parcela č. XX/X orná pôda o výmere 547 m<sup>2</sup>, a podiel spoločného dvora parcela č. XX/X. Z rozhodnutia Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, katastrálny odbor č. OUNMKO1-C10/2016 z 20. decembra 2016 bolo preukázané, že kataster nevyhovel návrhu žalobcu na vydanie rozhodnutia o zmene údajov schváleného ROEPu v k. ú. V., ktorého predmetom bolo prešetrovanie správnosti riešenia právneho stavu pozemkov reg. C KN č. XXX/X, XXX/X, XXX a XXX. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplynulo, že komisia ROEP po prejednaní podnetu žalobcu odporučila správnomu orgánu vydať rozhodnutie o schválení návrhu na zmenu schváleného registra. Pre nesúhlas žalovaného však nebolo možné návrhu vyhovieť. Zo znaleckého posudku č. 3/2023 vypracovaného znalkyňou z odboru geodézie a kartografia, odvetvie geodézie H. M. W. vyplynulo, že parcely, ktoré sú predmetom sporu boli vytvorené na podklade geometrického plánu č. 43580718-S-Gs-F-376/2017, ktorý bol do katastra zapísaný pod číslom zmeny

43/2017. Parcela reg. C KN č. XXX/X záhrada o výmere 18 m<sup>2</sup> katastrálne územie V. má pôvod v parcele evidencie nehnuteľností č. XX/X záhrada o výmere 349 m<sup>2</sup> - katastrálne územie Q. zapísanej pred ZMVM na LV č. XXX v prospech žalobcu. Parcela reg. C KN č. XXX/X záhrada o výmere 62 m<sup>2</sup> - katastrálne územie V. má pôvod v časti označenej ako diel 2 o výmere 53 m<sup>2</sup> v parcele evidencie nehnuteľností č. XX/X záhrada o výmere 349 m<sup>2</sup> - katastrálne územie Q. zapísanej pred ZMVM na LV č. XXX v prospech žalobcu. Parcela č. XX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 301 m<sup>2</sup> katastrálne územie Q. nemá pôvod v parcelách reg. C KN č. XXX/X a XXX/X. Zápis vlastníckeho práva k nehnuteľnosti XX/X záhrada o výmere 349 m<sup>2</sup> a nehnuteľnosti XX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 301 m<sup>2</sup> bol do evidencie nehnuteľností vykonaný pod číslom zmeny 4/1987 na podklade kúpnej zmluvy RI 706/86 v katastrálnom území Q.. Parcela č. XXX orná pôda o výmere 734 m<sup>2</sup> katastrálne územie Q. sa nachádza na inom mieste ako parcely reg. C KN č. XXX/X a XXX/X. Na otázku, či v dôsledku ROEP-u došlo k zmene výmery pozemkov vo vlastníctve jednotlivých strán sporu znalkyňa uviedla, že výmera nie je záväzný údaj katastra s poukazom na znenie ustanovenia § 70 ods. 2 v spojení s § 3 ods. 4 zákona č. 162/1995 Z. z. Hodnoverným a záväzným údajom katastra je geometrické určenie nehnuteľnosti. Geometrickým určením nehnuteľnosti sa rozumie vymedzenie tvaru a rozmerov nehnuteľnosti ich hranicami. Hranica medzi pozemkami žalobcu a žalovaného bola po ROEPe (číslo zmeny 31/2015) zmenená v neprospech žalobcu vytvorením parciel reg. „E“ KN č. XX/X zastavaná plocha a nádvorie o výmere 18 m<sup>2</sup> a č. XX/X orná pôda o výmere 62 m<sup>2</sup> zapísaných v prospech žalovaného. Problém v prejednávanej spore nastal pri porovnávaní katastrálnej mapy VKMČ, ktorá má podrobnejšie a presnejšie určené vlastnícke hranice ako mapa evidencie nehnuteľností. Každá mapa bola vyhotovená inou technológiou. V prílohe č. 1.3 znaleckého posudku je vykreslená mapa evidencie nehnuteľností (raster) - zelená farba súťaž A, ktorá je vyhotovená skenovaním a základnou transformáciou a čiernou farbou je zakreslená katastrálna VKM číselná. V súťaži A je vidieť, že všetky hranice a tie isté stavby sú pri mape evidencie nehnuteľností posunuté viac ako meter vľavo. Pri ROEP sa nesprávne postupovalo identifikovaním a nebolo prihliadnuté, že parcely č. XX/X, XX/X, XX/X a XX/X boli po mapovaní ZMVM už prečíslované na parcely reg. C KN č. XXX, XXX, XXX a XXX/X - číslo zmeny 110/1991. V prípade, ak sa mapa evidencie nehnuteľností raster lokálne posunie - identifikujú sa aj podľa okolia stavby a vlastnícke hranice - ako je znázornené v súťaži B, hranice sú z hľadiska presnosti mapy evidencie nehnuteľností totožné. Na podklade prešetrenia a zamerania na mieste samom znalkyňa podľa svojho tvrdenia identifikovala pôvodné stavby a nehnuteľnosti na parcelách reg. C KN č. XXX až XXX. Geodetickými výpočtami predpísala lomové body geometrických plánov č. 47/47/933 a č. 915-174-67, pričom zistila, že geometrický plán č. 915-174-67 bol chybné zakreslený do mapy evidencie nehnuteľností. Jedná sa o posun 6 metrov pri parcele reg. C KN č. XXX a 4 metre pri parcele reg. C KN č. XXX/X pri súťaži stavu katastra VKMč a rastra mapy evidencie nehnuteľností po lokálnej transformácii (posune rastra). Chybný zakres bol vyhotovený z dôvodu, že v uvedenom geometrickom pláne chýbajú dĺžky hraníc medzi parcelami EN č. XX/X, XX/X, XX/X a XX/X. Hranica medzi parcelami reg. C KN č. XXX a XXX a reg. C KN č. XXX, reg. C KN č. XXX, reg. E KN č. XX/X a reg. C KN č. XXX/X a XXX/X je určená po bodoch č. 555-4 (oplotenie), 16-52 (oplotenie), 16-73 (oplotenie), 16-72 (oplotenie), 16-128 (oplotenie), 16-63 (oplotenie), 598-4 (oplotenie), 16-62 (oplotenie), nový bod č. 3 (neoznačený, ZPMZ 824). Pri ROEP-e pod číslom zmeny 31/2015 boli chybné identifikované parcely č. XX/X a XX/X podľa evidencie nehnuteľností na stav katastra nehnuteľností. Identifikácia pri ROEP bola vyhotovená na raster mapy evidencie nehnuteľností so základnou transformáciou. Mapa evidencie nehnuteľností bola vyhotovená menej presnými metódami (lomové body nie sú určené v súradniciach JTSK) ako katastrálna mapa VKMČ (lomové body sú určené v súradniciach JTSK), na základe čoho pri základnej transformácii pôvodného mapového listu dochádza k posunom. Znalkyňa zároveň upozornila na skutočnosť, že v prípade zmeny vlastníckej hranice je potrebné pre zápis do katastra vyhotoviť nový geometrický plán.

1.4. Žalobca na základe výsledkov znaleckého dokazovania predložil geometrický plán č. NM-5C/4/2018 vyhotovený H. M. W. dňa 14. augusta 2023 úradne overený H. O. Q. dňa 30. augusta 2023 pod č. G1-650/2023, ktorým bola vytvorená parcela, reg. „C“ parc. č. XXX/XX o výmere 53 m<sup>2</sup>, ktorá vznikla oddelením od parcely č. XXX/X o výmere 62 m<sup>2</sup>. Na podklade predloženého geometrického plánu navrhol žalobca zmenu žaloby, ktorú súd prvej inštancie následne pripustil. Ďalej konštatoval, že konanie o obnove evidencie niektorých pozemkov a právnych vzťahov k nim upravuje zákon č. 180/1995 Z. z. o

niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom. V tomto konaní sa vlastníctvo k nehnuteľnostiam nenadobúda, jeho predmetom je iba zisťovanie dostupných údajov o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim a na ich základe sa potom zostavuje a schvaľuje ROEP. Schválený ROEP je v súlade s § 7 ods. 5 zákona č. 180/1995 Z. z. verejnou listinou, jej pravdivosť však možno v zmysle § 205 CSP vyvrátiť. Pri vypracovaní ROEP-u môže dôjsť k chybám, v dôsledku ktorých právny stav zapísaný na liste vlastníctva založeného v rámci ROEP-u nezodpovedá skutočnému stavu. Riešenie takýchto pochybení je možné len v civilnom sporovom konaní podaním žaloby.

1.5. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania po právnom posúdení predmetnej veci dospel k záveru, že žaloba je podaná dôvodne. Z výsledkov vykonaného dokazovania a to najmä znaleckého dokazovania (viď bod 1.2.) a vyjadrenia Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, katastrálny odbor mal za preukázané, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam svedčí žalobcovi, ktorý ho nadobudol na základe kúpnej zmluvy dňa 21. júla 1986. Žalovanému bolo vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam nesprávne zapísané chybou vzniknutou v rámci konania registra obnovennej evidencie pozemkov v katastrálnom území V. Pri výkone ROEP-u jeho realizátor vytvoril parcely č. XX/X a XX/X postupom, pri ktorom priamo na seba naložil mapy evidencie nehnuteľností a katastrálnu mapu bez toho, aby bol uskutočnený ich posun potrebný v záujme zosúladenia jednotlivých lomových bodov. Nesprávne tak boli vytvorené parcely registra E XX/X a XX/X, z ktorých neskôr vznikli parcely reg. „C“ XXX/X a XXX/X, resp. najnovšie parcela č. XXX/XX. Táto bola vytvorená geometrickým plánom č. NM-5C/4/2018 vyhotoveným H. M. W. dňa 14. augusta 2023, potom ako znalkyňa zidentifikovala hranicu medzi pozemkami žalobcu a žalovaného a následne zistila, že správny záber pri parcele č. XXX/X je 53 m<sup>2</sup> a nie 62 m<sup>2</sup>. Znalkyňa pri vypočutí na súdnom pojednávaní nepotvrdila námietky žalovaného, podľa ktorých žalobca súčasne so stratou sporných nehnuteľností nadobudol zodpovedajúcu výmeru pozemku zo strany druhého suseda. Žalovaný ako obranu uvádzal skutočnosť, že po vyhotovení ROEP-u žalobca proti rozhodnutiu nepodal námietky a tento bol následne rozhodnutím Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, katastrálny odbor schválený a zapísaný do katastra nehnuteľností. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na deklaratórnu povahu rozhodnutia katastrálneho úradu, ktoré vlastnícke vzťahy nezakladá ani neruší, iba deklaruje ich vznik na podklade iného právneho titulu (bližšie viď právny názor odvolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení z 24. augusta 2021 sp. zn. 6Co/45/2020-156).

1.6. K námietke žalovaného o nedodržaní rovnosti strán, ktorý mal spočívať v tom, že súd prvej inštancie pripustil žalobcom navrhovaný dôkaz, znalecké dokazovanie, hoci ho žalobca neuplatnil včas, ale po uplynutí sudcovskej koncentrácie, súd prvej inštancie poukázal na fakultatívnu povahu inštitútu sudcovskej koncentrácie. Včasnosť uplatnenia prostriedkov procesnej obrany a útoku súd vyhodnocuje s ohľadom na okolnosti konkrétneho prípadu. Je teda na uvážení súdu, či oneskorený procesný úkon bude sankcionovať tým, že naň nebude prihliadať, alebo ho bude akceptovať. V predmetnej veci súd pripustil návrh žalobcu na nariadenie znaleckého dokazovania s prihliadnutím na skutočnosť, že tento predmetný dôkaz už v priebehu konania navrhol v štádiu pred vydaním prvého meritórneho rozhodnutia súdu, ale upustil od neho po oznámení výšky preddavku s poukazom na svoje nedostačujúce majetkové a príjmové pomery. Ďalšou skutočnosťou, ktorú súd prvej inštancie vzal do úvahy, bol vyslovený právny názor odvolacieho súdu, ohľadom vhodnosti nariadenia znaleckého dokazovania s prihliadnutím na bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno jednotlivých strán sporu.

1.7. Súd prvej inštancie v záujme zachovania rovnosti strán sporu posúdil aj návrhy žalovaného na doplnenie dokazovania vznesené po vyhlásení koncentrácie konania. Žiadosti žalovaného, aby mu bola poskytnutá lehota na predloženie súkromného znaleckého posudku nevyhovel, nakoľko takto navrhované dokazovanie nepovažoval v predmetnej veci za potrebné. Súdom ustanovená znalkyňa sa v písomnom vyjadrení ako aj pri ústnom vypočutí na pojednávaní dostatočne, vyčerpávajúco a presvedčivo vysporiadala so všetkými námietkami žalovaného k znaleckému posudku. Samotná skutočnosť, že strana sporu sa nestotožňuje s výsledkami znaleckého dokazovania nie je dostatočná na to, aby súd bez ďalšieho nariadil či povolil vykonať ďalšie znalecké dokazovanie o tej istej veci za účelom prehodnotenia jeho výsledkov. Námietky strany sporu musia mať určitý stupeň opodstatnenosti, k čomu v prípade žalovaného nedošlo. Ďalšie žalovaným navrhované dôkazy, a to znalecké dokazovanie

týkajúce sa nehnuteľností zapísaných LV č. XXX vo vlastníctve žalobcu súd prvej inštancie nevykonával, nakoľko vykonanie tohto dôkazu nesúviselo s prejednávanou vecou. Návrh žalovaného na vyžiadanie stanoviska Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, katastrálny odbor, aby sa vyjadril, aké nehnuteľnosti boli žalobcovi v rámci pozemkových úprav priznané, z akých parciel boli vytvorené a vyžiadanie originálu LV č. XXX súd prvej inštancie nevykonával, nakoľko skutočnosti, ktoré by sa mali preukázať navrhovanými dôkazmi nesúviseli s predmetom sporu, resp. už boli preukázané vykonaným znaleckým dokazovaním, a boli súčasťou pripojeného spisu Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, katastrálny odbor zn. C10/2016, ktorý spis súd prvej inštancie oboznámil.

1.8. O trovách konania súdu prvej inštancie súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal plne úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. O trovách odvolacieho konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 396 ods. 1 a 3 CSP, keď v odvolacom konaní voči odvolaniu zo 17. januára 2020 bol žalovaný v celom rozsahu úspešný, preto súd v novom rozhodnutí rozhodol tak, že mu voči žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. Odvolací súd v dôvodoch napadnutého potvrdzujúceho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vykonával všetky navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, správne zistil skutkový stav a na základe tohto vec správne právne posúdil. S poukazom na § 387 ods. 2 CSP konštatoval aj správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne odkázal. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a v súvislosti s odvolacími námietkami uviedol, že rozhodnutie o schválení ROEP nezakladá účinky prejudiciality ako aj viazanosti súdu inými rozhodnutiami z dôvodu deklaratórnej povahy verejnej listiny, ktorou je rozhodnutie o schválení ROEP. Ak dotknutá osoba s obsahom verejnej listiny nesúhlasí, môže sa svojho práva domáhať podľa osobitného predpisu § 137 CSP, preto odvolacia námietka žalovaného, že žalobca nepodal proti rozhodnutiu o schválení ROEP námietky bola nedôvodná. Žalobca správne namieta nesprávnosť údajov v registri, ktorá skutočnosť bola v konaní preukázaná, a to žalobou o určenie vlastníckeho práva. Pri vypracovaní ROEP došlo v dôsledku nedostatočne zistených podkladov k chybám a právny stav vyplývajúci z listu vlastníctva založeného v rámci ROEP nezodpovedal stavu skutočnému. Keďže v katastri nekontrolujú správnosť a úplnosť podkladov pre vyhotovenie ROEP, kvalita vyhotovenej evidencie nie je spoľahlivá, preto je na riešenie týchto pochybení daná príslušnosť súdov v civilnom konaní.

2.1. Žalovaný v rámci svojej odvolacej argumentácie poukázal na postup súdu prvej inštancie, ktorý uznesením z 02. novembra 2021 vyzval strany sporu, uplatňujúc sudcovskú koncentráciu, aby si uplatnili prostriedky procesného útoku a procesnej obrany a označili a predložili všetky navrhované dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Žalovaný na výzvu reagoval podaním z 01. decembra 2021, pričom žalobca na výzvu súdu nereagoval. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalovaný svojím podaním uviedol, že žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno za účelom preukázania jeho skutkových tvrdení, preto „sa pridŕžiava svojich skutkových a právnych tvrdení“. Na pojednávaní konanom dňa 09. februára 2022 právny zástupca žalobcu poukázal na skutočnosť, že už v minulosti podal návrh na znalecké dokazovanie, avšak vzhľadom na nízky príjem žalobcu a uloženie povinnosti zložiť preddavok na trovy znalca upustil od tohto návrhu. Súčasne ale navrhol znalecké dokazovanie za situácie, že žalobca bude oslobodený od povinnosti zložiť preddavok na trovy dokazovania. Rozborom ustanovenia § 185 ods. 1 CSP a s poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júna 2022 sp. zn. 2Obdo/53/2021; nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. decembra 2022 sp. zn. III. ÚS 615/2022) odvolací súd označil postup súdu prvej inštancie, ktorý v ďalšom konaní na návrh žalobcu nariadil znalecké dokazovanie, za správny, nakoľko sa týmto odstránila sporná otázka, a to určenie správnej výmery sporných nehnuteľností. A navyše, znalecké dokazovanie bolo vykonané v záujme všetkých strán sporu, za účelom zistenia presnej výmery sporných nehnuteľností, preto jeho nariadením nedošlo k porušeniu zásad civilného procesu, zásady sudcovskej koncentrácie konania tak, ako to v podanom odvolaní namieta žalovaný. Navyše, na pojednávaní konanom dňa 11. septembra 2019 súd prvej inštancie vyzval strany sporu, aby v lehote 15 dní oznámili ďalšie navrhované dôkazy s poukazom na účinky sudcovskej

koncentrácie konania. Žalobca na výzvu súdu reagoval podaním z 25. septembra 2019, v ktorom navrhol vykonať ako dôkaz znalecké dokazovanie znalcom z odboru geodézie a kartografie. Predloženie dôkazného návrhu na pojednávaní bolo v danej veci dôvodné, bolo uplatnené riadne a včas ako bezprostredná reakcia na skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania.

2.2. Pokiaľ žalovaný namietal, že súd prvej inštancie rozhodol o pripustení zmeny návrhu napriek tomu, že mal rozhodnúť o čiastočnom späťvzatí žaloby, pričom na pojednávaní súhlas so späťvzatím žaloby neudelil, odvolací súd poukázal na ustanovenia § 139 CSP a § 140 ods. 1, 2 a 3 CSP a ďalej konštatoval, že za zmenu žaloby sa považuje, ak sa uplatňuje iné právo alebo aj podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. O prípustnosti zmeny žaloby rozhoduje súd podľa § 142 ods. 1 CSP spravidla na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na pojednávaní, ktoré nasleduje bezprostredne po tom, ako bola zmena žaloby uplatnená podaním mimo pojednávania. O zmene žaloby rozhoduje súd uznesením a ak zmenu žaloby nepripustí, podľa § 143 ods. 3 CSP pokračuje v konaní o pôvodnej žalobe. V danom prípade súd prvej inštancie postupoval správne, keď o zmene žaloby uskutočnenej žalobcom prostredníctvom zvoleného právneho zástupcu podaním zo 06. septembra 2023, rozhodoval uznesením na pojednávaní konanom dňa 11. septembra 2023. Poukaz žalovaného, že prvoinstančný súd mal rozhodnúť o čiastočnom späťvzatí žaloby nebol dôvodný. Vychádzajúc z obsahu samotného úkonu žalobca ho neurobil ako smerujúci k čiastočnému späťvzatí, nakoľko podal návrh na zmenu žaloby, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol. Právny zástupca žalovaného namietal aj to, že na pojednávaní konanom dňa 11. septembra 2023 neuviedol, že so zmenou žaloby súhlasí. Odvolací súd po oboznámení zvukovej nahrávky však skonštatoval, že súd prvej inštancie, na základe podaného návrhu žalobcu na zmenu žaloby, ktoré podanie bolo doručené aj právnenému zástupcovi žalovaného, žiadal o upresnenie, aby sa vyjadril k zmene návrhu z dôvodu, že podanie žalovaného z 11. septembra 2023 neobsahovalo vyjadrenie k zmene žaloby. Právny zástupca žalovaného uviedol, že táto reflektuje výsledky znaleckého dokazovania „avšak žalovaný vyjadruje pochybnosti o tom, či sa v danom prípade jedná o zmenu žaloby alebo späťvzatie žaloby“. Súd prvej inštancie vykonal protokoláciu, na ktorú právny zástupca žalovaného nereagoval, nevzniesol námietku, že so zmenou žaloby nesúhlasí, preto odvolacie námietky v podanom odvolaní neboli dôvodné. Súd prvej inštancie riadne odôvodnil na pojednávaní, že zmenou žaloby upresňuje žalobca výmeru. Poukázal na skutočnosť, že výsledok je závislý od znaleckého posudku, a preto nejde o späťvzatie žaloby s poukazom na závery znaleckého dokazovania. Z obsahu spisu nevyplyvajú žalovaným tvrdené skutočnosti, že so zmenou žaloby nesúhlasil. Zmena žaloby je dispozičný procesný úkon strany, nie prostriedok procesného útoku alebo obrany. Súd prvej inštancie preto v danom prípade postupoval správne, keď na základe návrhu žalobcu rozhodol o pripustení zmeny s poukazom na výsledky znaleckého dokazovania.

2.3. Právny zástupca žalovaného tiež namietal, že mu nebol sprístupnený elektronický súdny spis, resp. prístup do spisu mal udelený, avšak doposiaľ mu nebol sprístupnený ani jeden dokument. V súvislosti s touto námietkou odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu, tvrdené skutočnosti právnym zástupcom žalovaného nevyplyvajú a navyše, právny zástupca žalovaného nešpecifikoval, aké dokumenty mu neboli sprístupnené, keď súhlas o prístup do spisu, na základe žiadosti z 11. januára 2022 mal udelený 18. januára 2022, a na základe žiadosti zo 17. októbra 2023 súhlas udelený dňa 17. októbra 2023, preto tieto námietky vyznievali zmätočne. Ešte zdôraznil, že druhá žiadosť právneho zástupcu žalovaného bola zaslaná na súd prvej inštancie po vyhlásení rozhodnutia vo veci dňa 27. septembra 2023.

2.4. Súd prvej inštancie správne neprihliadal na vykonanie dokazovania, ktoré navrhol žalovaný, konštatujúc, že nesúvisí s predmetnou vecou. V konaní bolo správne nariadené znalecké dokazovanie a vyhotovený geometrický plán, ktorý odstránil spornosť uplatneného nároku žalobcu o určenie vlastníckeho práva. Žalovaný navrhol dokazovanie na preukázanie skutočností, ktoré neboli predmetom sporu.

2.5. Prvoinstančný súd správne posúdil aj pomer úspechu a neúspechu v spore, keď žalobca za účelom ochrany svojich práv nemal inú možnosť, ako podanie žaloby o určenie vlastníckeho práva za situácie, že žalovaný v priebehu konania spochybňoval vlastnícke právo žalobcu. Žalovaný nedôvodne namietal,

že so zmenou žaloby nesúhlasil a podanie považoval za čiastočné späťvzatie žaloby v časti zvyškovej parcele č. XXX/X o výmere 9 m<sup>2</sup>, ktorá skutočnosť sa mala premietnuť do konečného rozhodnutia o trovách konania. V danom prípade súd prvej inštancie postupoval správne, keď rozhodol o pripustení zmeny žaloby poukazom na znalecké dokazovanie a vyhotovený geometrický plán, za stavu keď bola sporná výmera pozemkov, ktorá skutočnosť nemala vplyv na pomer úspechu a neúspechu. Žalovaný iné námietky vo vzťahu k náhrade trov konania neuviedol, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo vzťahu k trovám prvoinštančného konania ako vecne správny potvrdil. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uviedol, že súd prvej inštancie nariadil znalecké dokazovanie za účelom preukázania vlastníckeho práva žalobcu k sporným nehnuteľnostiam. V konaní bol vypracovaný znalecký posudok, ktorý ustálil kľúčovú otázku, nakoľko žalovaný v priebehu celého konania vlastnícke právo žalobcu spochybnil, preto je povinný znášať náklady súvisiace s vyhotovením znaleckého posudku. Správnosť tohto záveru potvrdzuje aj rozhodnutie Okresného úradu Nové Mesto nad Váhom, katastrálny odbor z 20. decembra 2016 č. OUNMKO1-C-10/2016, ktorým nebolo vyhovieť návrhu žalobcu na vydanie rozhodnutia o zmene údajov schváleného registra obnovennej evidencie pozemkov v katastrálnom území V.U. na prešetrenie správnosti riešenia právneho stavu sporných pozemkov, pretože bol to žalovaný, ktorý vyjadril vôľu nepristúpiť na dohodu so žalobcom s tým, že v prípade akýchkoľvek pochybností ohľadne vlastníctva alebo hranice vyššie uvedených pozemkov bude potrebné, aby vo veci rozhodol s konečnou platnosťou súd.

2.6. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % voči žalovanému, nakoľko bol v odvolacom konaní plne úspešný.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanoveniami § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok dovolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.1. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal, že rozhodnutia súdov nižších inštancií nie sú dostatočne a v súlade so zákonom odôvodnené. Napadnutý rozsudok je v kľúčových aspektoch nepreskúmateľný, z dôvodu neúplnosti dokazovania, nejasnosti, nepresnosti, nedostatočnosti a neadekvátnosti odôvodnenia vrátane opomenutia či zamlčania niektorých podstatných skutočností na úkor žalovaného; rozsudok je tiež diskriminačný. Postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu došlo k porušeniu princípu predvídateľnosti práva vrátane predvídateľnosti rozhodnutí súdov ako orgánov verejnej moci, ako aj princípu ochrany legitímnych očakávaní. Zo strany žalobcu prišlo v priebehu konania k porušeniu ustanovenia § 153 ods. 1 CSP a následne aj zo strany konajúcich súdov k neodôvodnenému a nezákonnému procesnému postupu a v konečnom dôsledku tiež k porušeniu § 153 ods. 2 CSP. Na dodatočne predložený znalecký posudok už nemali vôbec prihliadať a žaloba mala byť zamietnutá. Takéto konanie súdov predstavuje takú vadu konania ktorá sama o sebe znamená, že bolo porušené právo žalovaného na spravodlivý proces a súdnu ochranu. Odvolací súd sa relevantne nevysporiadal ani s tým, že žalobca až na základe výsledkov znaleckého dokazovania vykonal zmenu žaloby, keďže časť pozemkov, ktoré chcel vrátiť do svojho vlastníctva boli podľa znaleckého posudku a následného geometrického plánu v skutočnosti žalovaného. Žalovaný v tomto smere namietal, že nedošlo k zmene ale k čiastočnému späťvzatiu, i keď to žalobca označil ako zmenu žaloby. Súd prvej inštancie zaprotokoloval do zápisnice, že žalovaný so zmenou žaloby súhlasil, čo však nie je pravda. Je pritom zásadné, či sa jednalo o čiastočné späťvzatie žaloby, čo malo mať dopad aj na rozhodnutie o trovách konania, a teda žalobca nemal byť procesne úspešný v rozsahu 100 %. Vo vzťahu k trovám konania žalovaný namietal tiež to, že vznik sporu nezavinil, ale bola to chyba štátnych orgánov, ktoré realizovali ROEP. Odvolací súd sa k tejto otázke postavil vyslovene formalisticky.

3.2. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ namietal nesprávne právne posúdenie odvolacím súdom, ktoré podrobil kritike. Mal za to, že odvolacím súdom vyslovenými právnymi závermi došlo k odklonu od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu, neuviedol však žiadne rozhodnutia, od ktorých odklon namietal.



4. Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť.

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolačný súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolačím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Žalovaný vyvodzujúci prípustnosť dovolania v prvom rade z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a nesprávne skutkové a právne závery. V ďalších podrobnostiach namietal, že zo

strany konajúcich súdov došlo k neodôvodnenému a nezákonnému procesnému postupu a v konečnom dôsledku tiež k porušeniu § 153 ods. 2 CSP. Dovolateľ tiež namietal, že došlo k nesprávnemu posúdeniu podania žalobcu, ktorým v skutočnosti nedošlo k zmene ale k čiastočnému späťvzatiu žaloby, i keď to žalobca označil ako zmenu žaloby. Napokon na dodatočne predložený znalecký posudok už konajúce súdy nemali vôbec prihliadať a žaloba mala byť zamietnutá. Predmetné konanie súdov predstavuje podľa dovolateľa takú vadu konania, ktorá sama o sebe znamená, že bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces a súdnu ochranu.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnu ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019 a 8Cdo/152/2018).

15. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - viď rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery (body 18., 19., 21. až 28. rozsudku), ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP. Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (v danom prípade žalovanej).

15.1. Konkrétnejšie k dovolacím námietkam žalovaného dovolací súd uvádza, že súdy nižších inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom objasnili ako v spore dospeli k záveru, že „vlastnícke právo žalovaného vzniklo v dôsledku chyby pri obnove operátu v rámci konania ROEP“, bližšie aj vysvetlili (súd prvej inštancie v bodoch 13., 14. a 20. odôvodnenia rozsudku) ako k predmetnej chybe došlo. V dôsledku uvedených skutočností došlo na strane žalobcu k poníženiu výmer pozemkov v jeho vlastníctve a na strane žalovaného k povýšeniu výmer ním vlastnených pozemkov. Za dôležité pre správne posúdenie veci oba konajúce súdy považovali to, že sporné nehnuteľnosti odo dňa ich nadobudnutia až do súčasnosti riadne užíval žalobca, pričom pred ním ich užíval jeho právny predchodca podľa kúpnej zmluvy. Žalobca užíva sporné nehnuteľnosti v dobrej viere minimálne 30 rokov, počas ktorej doby nebolo jeho vlastnícke právo zo strany žalovaného nijako spochybňované. Bez významu nebolo tiež to, že žalovaný nemá prístup k sporným nehnuteľnostiam a sám v minulosti oplatil

ním vlastniace pozemky pričom sporné parcely sú za jeho plotom.

15.2. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu odvolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V danom prípade z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojevôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

15.3. S poukazom na uvedené nebola preto opodstatnená dovolacie námietka žalovaného, že odvolací súd nepreskúmateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie. Dovolací súd uzatvára, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu sa presvedčivo vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, vrátane tých, na ktoré žalovaný poukazoval aj v rámci dovolacích námietok (ohľadom porušenie § 153 ods. 2 CSP, nesprávne posúdeného úkonu žalobcu, väd dokazovania a námietky, že vznik sporu nezavinil, ale bola to chyba štátnych orgánov, ktoré realizovali ROEP) a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

16. Zo zhora uvedeného (pod bodom 15.1.) je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasil a nestotožnil sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá (porov. R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Pokiaľ dovolateľ vo svojich dovolacích námietkach nesúhlasil ani s hodnotením vykonaných dôkazov, dovolací súd uvádza, že pokiaľ súd nevykonával v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade (porovnaj bod 20. tohto rozhodnutia) považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Predmetná judikatúra dovolacieho súdu bola a je akceptovaná aj Ústavným súdom Slovenskej republiky, napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018,

II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017 a IV. ÚS 511/2020. Súd rozhodujú vo veci v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov zakotvanej v čl. 15 Základných princípov CSP v spojení s § 191 CSP. Táto zásada vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiaci úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod.

19. V danom prípade po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom spochybnená hodnotiaci úvaha (resp. jej výsledok) odvolacieho súdu zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj preskúmateľná. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené. Vzhľadom na vyššie uvedené závery, podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Takýmto procesným postupom odvolacieho súdu preto podľa dovolacieho súdu nedošlo k tomu, že by súd (odvolací) znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

20. Dovolací súd tiež zdôrazňuje, že na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Má však možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.), a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V preskúmvanej veci dovolací súd takúto existenciu vady zmätočnosti nezistil. Podľa dovolacieho súdu sudy nižších inštancií postupovali v preskúmvanej veci správne, keď hodnotili predovšetkým závery vyplývajúce zo znaleckého dokazovania v spojitosti s ďalšími listinnými dôkazmi, a to s ohľadom na všetky okolnosti danej veci, ktoré vyšli najavo, pričom následne súd prvej inštancie (a aj odvolací súd) zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom vysvetlil, prečo za vlastníka sporných nehnuteľností určili žalobcu.

21. V posudzovanom prípade dovolací súd uzatvára, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanou vadou zmätočnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP, dovolanie žalovaného preto v uvedenej časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

22. Dovolací súd ďalej pristúpil k skúmaniu existencie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolateľ podľa tohto dovolacieho dôvodu namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (ktoré podrobil kritike), v ktorej súvislosti však nenastolil žiadnu otázku, na ktorej riešení malo spočívať rozhodnutie odvolacieho súdu, a pri riešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Mal za to, že odvolacím súdom vyslovenými právnymi závermi došlo k odklonu od ustálenej súdnej praxe dovolacieho súdu, neuviedol však žiadne rozhodnutia, od ktorých odklon namietal.

23. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o

situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa teda sleduje zámer minimalizovať nežiadúce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu.

24. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Jeho súčasťou je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil.

25. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a), resp. § 421 ods. 1 písm. b) či § 421 ods. 1 písm. c) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže odvolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

26. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

27. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) alebo „zjednotenia rozdielneho rozhodovania“ (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná. Dovolací súd pri posudzovaní prípustnosti dovolania nie je viazaný (a zároveň obmedzený) rozhodnutiami najvyššieho súdu, ktoré v dovolaní označil dovolateľ (viď rozhodnutie veľkého senátu obchodnoprávneho kolégia sp. zn. 1VOBdo/2/2020 a tiež 1VCdo/2/2022 a 8Cdo/278/2019).

28. V danom prípade dovolací súd konštatuje, že dovolateľ pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP nepostupoval, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedol konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol ako ju riešil odvolací súd a v čom sa jeho riešenie odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe ani to, ako mala byť táto právna otázka riešená správne. Podľa názoru dovolacieho súdu v súvislosti s vymedzením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ iba polemizoval s vyhodnotením dokazovania súdmi nižších inštancií a s ich právnym posúdením. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia však nespĺňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie

správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Nedostatok tejto náležitosti Civilný sporový poriadok považuje za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

29. Keďže v preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) žiadnym spôsobom nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnu otázku zásadného významu, ani prípadne neoznačil rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne, dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mal dovolateľ na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalovaného nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

30. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Naopak dovolací súd je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím dovolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštancie na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia dovolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

31. Nevymedzenie uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP je potom dôvodom na odmietnutie dovolania žalovaného podľa § 447 písm. f) CSP.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.